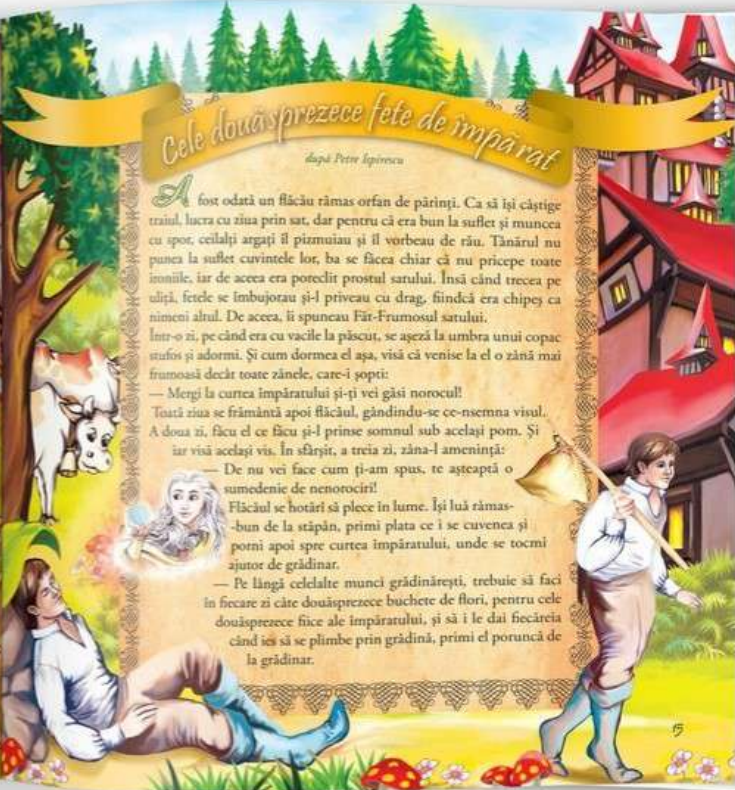

Numai că pasărea era isteță și foarte iute, iar lupul era neputincios. Între timp, Petrică făcu un lasou din frânghie și-l coborî încet-încet, până când reuși să prindă coada lupului. Atunci, băiețelul trase cu toată puterea. Simțindu-se prins în capcană, lupul începu să se zvârcolească în toate părțile, încercând să scape. Numai că Petrică legase funia de copac și toată zbaterea lupului nu făcea decât să întărească strânsoarea. Tocmai atunci, din pădure ieșiră doi vânători care luaseră urma lupului. Văzând că-și pregătesc puștile, Petrică le strigă din copac: — Nu trageți! Păsărica și cu mine am prins lupul! Acum, ajutați-ne să-l ducem la grădina zoologică. Numai imaginați-vă alaiul! Petrică în fruntea tuturor, urmat de cei doi vânători și de lup. Apoi bunicul și pisica. Bătrânul clătina nemulțumit din cap: — Of, ce s-ar fi întâmplat dacă Petrică nu prindea lupul? Ce ne făcăm? Deasupra lor zbura păsărica, ciripind veselă. — Cât de curajoși suntem, eu și Petrică! Uitați-vă ce-am prins, oameni buni! Un lup uriaș! Și probabil că, dacă am fi ascultat cu mare atenție, am fi putut auzi și rățușca măcămînd din burta lupului. Lasăm, o înghițise de vie...

Cele douăsprezece fete de împărat

după Petre Ispirescu

A fost odată un flăcău rămas orfan de părinți. Ca să își câștige traiul, lucra cu ziua prin sat, dar pentru că era bun la suflet și muncea cu spor, ceilalți argați îl pizmuiau și îl vorbeau de rău. Tânărul nu punea la suflet cuvintele lor, ba se făcea chiar că nu pricepe toate ironiile, iar de aceea era poteclit prostul satului. Însă când trecea pe uliță, fetele se îmbujorau și-l priveau cu drag, fiindcă era chipos ca nimeni altul. De aceea, li spuneau Făr-Frumosul satului. Într-o zi, pe când era cu vacile la păscut, se așeză la umbra unui copac stufoș și adormi. Și cum dormea el așa, visă că venise la el o zână mai frumoasă decât toate zănele, care-i șopti: — Mergi la curtea împăratului și-ți vei găsi norocul! Toată ziua se frământă apoi flăcăul, gândindu-se ce-nsemna visul. A doua zi, făcu el ce făcu și-l prinse somnul sub același pom. Și iar visă același vis. În sfârșit, a treia zi, zâna-l amenință: — De nu vei face cum ți-am spus, te așteaptă o sumedenie de nenorociri! Flăcăul se hotărî să plece în lume. Își luă rămas-bun de la stăpân, primi plata ce i se cuvenea și porni apoi spre curtea împăratului, unde se tocmi ajutor de grădinar. — Pe lângă celelalte munci grădinărești, trebuie să faci în fiecare zi câte douăsprezece buchete de flori, pentru cele douăsprezece fiice ale împăratului, și să i le dai fiecareia când ies să se plimbe prin grădină, primi el poruncă de la grădinar.

Iar dacă nu, unde-i stau picioarele li va sta și capul!

Când auzi femeia porunca, o podidi plânsul.

— Nu te teme, măicuță, o liniști flăcăul când ajunse acasă. Alții n-or fi reușit, dar eu am să împlinesc dorința împăratului.

A doua zi, puse mărghița sub limbă și, numai ce se gândi, că în ograda apărură cincizeci de lupi fioroși.

— Du-te, măicuță, la palat și spune-i împăratului că e rândul lui să-și țină făgăduială! Sărmana femeie porni cu haita de lupi după ea până la curtea domnească. Când văzu împăratul una ca asta, înțelese că nu-i lucru curat.

— Femeie, du-te și spune-i feciorului tău să-mi aducă până mâine 99 de iepuri albi, că de nu, unde-i stau picioarele li va sta și capul!

Flăcăul puse mărghița sub limbă și, cât ai clipi, în curte apărură nu 99, ci taman 500 de iepuri albi! Bătrâna duse iepurii la palat, iar împăratul, tot mai uimit, născoci o ultimă încercare: porunci să facă voinicul un pod cu totul și cu totul de aur, de la bordeiul lui până la castel. Și podul să fie împodobit cu păsări de aur, copaci de aur și flori de aur! Auzind porunca, femeia începu să plângă în hohote. Vezi bine, ea nu cunoștea puterea magică a mărghiței de sub limbă!

— Nu te teme, măicuță. Voi face și de astă dată voia împăratului. Dar dacă nici acum nu-mi dai fîca de nevastă, lui li va sta capul unde-i stau picioarele!

A doua zi, împăratul privi pe fereastră: podul de aur era gata, așa cum și-l dorise. Ba și bordeiul babei era acum ditamai castelul! O asemenea

minune nu se mai văzuse în împărăția aceea! Temându-se de puterile voinicului, împăratul nu mai avu încotro și-i dădu fata de nevastă. Și-au făcut nuntă mare și-ar fi trăit și astăzi fericiți, de nu e-ar fi percutat o altă ispravă...

La curte trăia și un harap, care li arătasă credința flăcăului și-i devenise ajutor de nădejde. Pe harap îl chinuia însă gândul să aibe cum de un biet fu de țărani izbutise să ducă la bun sfârșit încercări de care nici cei mai viteji voinici nu reușiseră să treacă. Trebuia să fie o raiță la mijloc. Și, cu glasul lui mîerșos, o fermecă pe

fata împăratului și o făcu să il ajute. Prefăcându-se bolnavă, prințesa îi spuse că nu se va face bine decât atunci când va afla în ce li stă puterea. Flăcăul, înduioșat, scoase de sub limbă mărghița și i-o arătă. Atât i-a trebuit femeii să știe!

Într-o zi, când voinicul era plecat la vânătoare, fata împăratului fură mărghița și i-o dădu harapului. Pe dată, castelul de aur se prefăcu în cenușă, iar fata de împărat, de frică, fugi în lume cu harapul. Mare jale îl cuprinse pe flăcău când ajunse acasă și văzu nenorocirea!

— Nu mai plînge, stăpâne! li spuse câinele de vânătoare cu grai omeneș. Împună cu motanul, îți aduc eu mărghița!

Și-au mers câinele și motanul peste mări și țări, până ce au ajuns la o apă mare. Pe malul apei era o nuntă de șoricel. Motanul se așeză la pândă și — ha! — o prinse tocmai pe mîreasă. Șoricimea imploră îndurare, iar motanul le ceru să meargă cineva să aducă mărghița de la harap.

Se încumetă un șoricel zchiop, cu mustașle mai mari decât el. Câinele îl trecu înot apa, iar șoricelul se strecură în palatul harapului taman la lisarea nopții. Harapul dormea strâșnic! Cu mustașle lui, șoricelul îl gădili sub nas. Hapciu! Harapul strănută mărghița.

Mare fu bucuria animalelor! Pe drum însă, motanul și câinele se sfădeau care să dea stăpânului mărghița fermecată. Și cum se certau ei așa, câinele scăpă mărghița într-un râu, de unde o înghiți un pește. Noroc de pescarii de pe mal, care prinseră peștele! Văzând ei câinele și motanul care plîngeau de neceaz, crezură că le este foame și le azvârliă taman peștele cu mărghița. Și așa căpătă flăcăul înapoi mărghița fermecată. O puse sub limbă și făcu la loc palatul de aur. Pe harap îl osândi la moarte, iar nevastei necredincioase îi promise iertarea numai după ce va umple un poloboc cu lacrimile ei de căință.

Califul Barzã

dupa Wilhelm Hauff

A fost odatã, în Bagdad, un calif pe nume Chasid. Într-o zi fierbinte de varã, tocmai ce-și făcuse siesta, iar acum sorbea tacticos dintr-o ceșcuță de cafea și-și mângâia mulțumit barba. Cum stătea el tihnit pe terasa palatului, primi vizita Marelui Vizir Mansor.

— Mărite calif, la poartã e un neguțator care are de vânzare numai lucruri minunate!

Califul, care de multã vreme dorea sã-i facã o bucurie vizitului, porunci sã-i fie adus neguțatorul. Califul alege douã arme, pentru el și pentru Mansor, și, când neguțatorul se pregãtea sã-și strângã lucrurile, zãri o cutiuță cu un praf negru și un bilețel cu un scris ciudat. Nicã califul, nicã vizitul nu cunoșteau graiul misterios.

Curios, califul cumpãrã cutiuța și se sfãtuie cu vizitul cum sã descifreze bilețelul.

— Mărite calif, știu eu un bãtrân care locuiește lângã moschee. Numele lui e Selim cel înțelept.

Bãtrânul fu adus de îndatã. Aruncã o privire asupra hãrtiei și ochii i se lumineazã:

— E pe latinește, stãpâne. Spune așa: „Cel ce trage pe nãri praf din aceastã cutie și rostește «Mutabor» se va putea preschimba în orice animal dorește și va înțelege limba fiarelor. Când va voi sã-și recapete înfãșurãrea omeneascã, sã se incline de trei ori înspre Rãsãrit și sã rosteascã același cuvânt. Dar nu care cumva sã rãdã cãt e preschimbat, deoarece cuvântul magic i se va șterge pentru totdeauna din minte”.

Califul se bucurã nespus. A doua zi, îl luã pe vizite și plecarã împreunã sã încerce praful magic. Se îndepãrtã de slujitori, pânã ce ajunserã la un lac.

Acolo, o barzã clãmpãnea din cioc, plimbându-se țanțoșã printre nuferi, iar deasupra ei se rotea în ceruri o altã surzã.

— Pun rãmãșag cã berzele se vor așeza la sfat. Ce zici, mărite calif, încercãm puterea prafului?

Zis și fãcut! Califul deschise cutiuța cu praf negru, trase pușin pe nãri și o lãtuse vizitului, care fãcu întocmai. Apoi strigarã amândoi într-un glas: „Mutabor!”. În clipa aceea, picioarele li se fãcurã subțiri și roșii, brațele devenirã aripi, iar corpul li se acoperi cu pene albe și moi.

— Aveți un cioc foarte drãgوت, domnule vizir! rosti uimit califul.

— Mulțumesc, fãcu o plecãciune vizitului. Îndrãznesc sã spun cã Domnia Voastrã aratã mai bine barzã decãt calif! Sã ne apropiem, zic, sã vedem cum ne discutãm în limba berzelor.

Între timp, cele douã berze se apucaserã de spotovãit, așa... ca berzele.

— Bunã dimineața, doamnă Picior-lung! Așa devreme pe baltã?

— Bunã sã-ți fie inima, dragã Pfișc-ascușit. Tocmai am luat micul dejun.

Nu vrei și tu un pui de baltã?

— Nu, mulțumesc, am venit numai sã eserez un dans. Tatãl meu dã o petrecere disearã.

Zicând acestea, barza incepu sã se miște grațios, dar, când fãcu o mișcare mai complicatã, fu cãt pe aci sã se detechilibreze. Rãmãsã-ntr-un picior, dãdu din aripi bezmetic, iar pe calif și pe vizit li pufni rãsul. Și hohotirã multã vreme, pânã când vizitul își aminti cã rãsul era interes în timpul vrãjii!

— Atãt ar mai lipsi, sã rãmân veșnic barzã, se sperie califul. Care era cuvântul?

Dar oricãt se strãduirã, nu reușirã sã-și aminteascã. Degeaba au încercat zeci de formule magice, tot închinându-se spre Rãsãrit, cã din pliscurile lor nu ieșea cuvântul potrivit și pace! Resemnați, se plimbau acum pe malul lacului, printre trestii. Ce sã facã? Nu se puteau întoarce așa în oraș: cine a mai vãzut un calif-barzã?

Le era sortit de-acum sã trãiascã printre nuferi și sã se hrãneascã doar cu broaște...